

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobců: **a) Ing. V. L.**, bytem K. n. V., C. b. 599, **b) Ing. Z. L.**, bytem K. n. V., Š. 655, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, Praha 1, Letenská 15, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci podali u Městského soudu v Praze žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, kterou se domáhali, aby soud rozhodl, že žalovaný je povinen vydat správní rozhodnutí, kterým bude potvrzeno, že žalobcům přísluší za období od 1.1.1996 do 31.12.2003 a dále za období od 1.1.2008 do 31.12.2008 právo na poskytnutí náhrady za omezení vlastnického práva, tato náhrada vyčíslena a následně vyplacena. Žalobci uvedli, že jsou podílovými spoluvlastníky nájemního domu č.p. 1331 ve Slaném a že regulací nájemného stanovenou zrušenými cenovými vyhláškami Ministerstva financí a poté zákonem o nájemném jim vznikla finanční ztráta za uvedená období ve výši rozdílu mezi místně obvyklým tržním nájemným a direktivně stanoveným regulovaným nájemným. S odkazem na nálezy Ústavního soudu a příslušné právní předpisy žalobci uvedli, že Ministerstvo financí je jako úřad odpovědné za oblast cenové politiky státu a že nesplnilo svou povinnost, když nevydalo speciální právní předpis, který by stanovil pravidla a postup podřízeného správního orgánu při poskytnutí náhrady za omezení vlastnického práva. Žalovaný odmítl sdělením ze dne 2.6.2011 č.j. 16/44 819/2011-161 požadavek žalobců na zaplacení náhrady. Toto sdělení

nemá charakter rozhodnutí a žalobci nemají tedy možnost domáhat se nápravy podáním odvolání k jinému správnímu orgánu. Žalovaný tímto sdělením odmítl požadavek žalobců na vydání správního rozhodnutí. Dle názoru žalobců je žalovaný povinen vydat rozhodnutí, jímž by bylo potvrzeno jejich právo na poskytnutí náhrady, jímž by byla tato náhrada vyčíslena a následně vyplacena. V další části žaloby žalobci odkázali na řadu rozsudků v občanskoprávních řízeních a dále k otázce promlčení uvedli, že požadované právo nemůže být promlčitelné.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že při vyřizování nároku na poskytnutí náhrady za omezení vlastnického práva v důsledku regulace nájemného dle jeho názoru není namístě postupovat podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád). V popsané záležitosti se jedná o soukromoprávní vztah, který se řídí předpisy práva občanského. Právním titulem v těchto případech není náhrada škody, ale obecná náhrada za omezení užívání vlastní věci, tak jak vyplývá z § 128 odst. 2 občanského zákoníku. Žalovanému žádný zákon neukládá požadované správní rozhodnutí vydat. Z tohoto důvodu vznesl žalovaný námitku nedostatku své legitimace. Pro případy vznášených nároků vlastníků bytů proti státu je možné vycházet z nálezu Ústavního soudu. Závěrem vyjádření pak žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Podáním ze dne 15.3.2012 žalobci odkázali na rozsudek Městského soudu v Praze sp.zn. 10A 277/2011 s tím, že v tomto rozsudku bylo konstatováno, že v případě uplatnění nároku na poskytnutí náhrady za omezení vlastnického práva v důsledku diskriminační regulace nájemného proti státu se jedná o ochranu práv soukromých, která se řídí předpisy platného práva občanského, zatímco institut správního soudnictví předpokládá, že jde o ochranu veřejného subjektivního práva, která je v kompetenci správních úřadů. Z tohoto konstatování dle žalobců vyplývá, že podaná žaloba je charakteru soukromoprávního, řídí se předpisy práva občanského a není v kompetenci správního soudu o ní rozhodovat. Z tohoto důvodu žalobci navrhli, aby soud podaný návrh odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) a odst. 2 s.ř.s.

V žalobci označeném rozsudku ze dne 8.3.2012 č.j. 10A 277/2011-58 Městský soud v Praze žalobu zamítl a při řešení obdobné žaloby uvedl, že *pro zodpovězení otázky, zda žalovaný skutečně měl pravomoc vydat rozhodnutí, jehož se žalobce domáhal, je y zapotřebí v první řadě zkoumat, zda existuje zákonné ustanovení, které by žalovanému takovou pravomoc zakládalo.*

Je nutno konstatovat, že žádný takový právní předpis, který by v tomto ohledu kompetenci žalovaného zakládal, neexistuje, a žalobce ostatně ani existenci takového právního předpisu netvrdil. Žalobce se dovolával svého práva na náhradu s poukazem na příslušná ustanovení občanského zákoníku. Tato ustanovení ovšem nijak nezakládají kompetenci žalovaného o nárocích vycházejících z těchto ustanovení autoritativně rozhodovat. Podle § 4 občanského zákoníku proti tomu, kdo právo ohrozí nebo poruší, lze se domáhat ochrany u orgánu, který je k tomu povolán. Není-li v zákoně stanoveno něco jiného, je tímto orgánem soud. Orgánem příslušným autoritativně rozhodovat o nárocích tvrzených žalobcem tedy přísluší rozhodovat soudu (v občanskoprávním řízení), nikoli žalovanému.

Správnímu soudu nepřísluší ani jakkoli nahrazovat žalobcem tvrzenou mezeru v zákonné úpravě svým vlastním rozhodnutím. Takovým přístupem by totiž byl zcela popřen princip dělby státní moci na moc zákonodárnou, výkonnou a soudní (čl. 2 odst. 1 Ústavy). Je pouze věcí zákonodárce, jaké kompetence svěří orgánům moci výkonné. Pouze zákonodárce je

totiž oprávněn stanovit, který státní orgán bude rozhodovat o jakých právech a povinnostech a moci soudní nepřísluší do takového rozhodování zákonodárných orgánů zasahovat. Nemá-li správní orgán svoji kompetenci k rozhodnutí o určité otázce založenou zákonem, nemůže si právo na rozhodnutí o ní osobovat bez zákonného zmocnění.

Správnímu soudu pak přísluší toliko přezkoumat správnost postupu správních orgánů, tj. v tomto případě posoudit, zda žalovaný skutečně měl či neměl povinnost vydat rozhodnutí, jehož vydání se žalobce domáhal. Na tuto otázku je nutno odpovědět záporně – žádný zákon žalovanému takovou kompetenci nesvěřil a žalovaný tudíž nebyl oprávněn (ani povinen) takové rozhodnutí vydat. Kompetenci vydat takové rozhodnutí mu nemůže bez opory v právních předpisech založit ani správní soud, neboť kničemu takovému jej zákon neopravňuje. Pokud by se správní soud snažil tímto způsobem napravit žalobcem tvrzenou „mezeru v zákoně“, vykročil by ze své vlastní kompetence a v podstatě by se stavěl na místo zákonodárce, což soudní moci zásadně nepřísluší.

Shodné stanovisko zastává soud i v tomto případě, kdy se žalobci domáhali toho, aby soud žalovanému uložil povinnost vydat správní rozhodnutí, kterým bude potvrzeno, že žalobcům přísluší za období od 1.1.1996 do 31.12.2003 a dále za období od 1.1.2008 do 31.12.2008 právo na poskytnutí náhrady za omezení vlastnického práva a kterým bude tato náhrada vyčíslena a následně vyplacena. Soud vycházel z obsahu podané žaloby, která má náležitosti žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Není tedy dán důvod pro žalobci navrhované odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) a odst. 2 s.ř.s.

Vzhledem k tomu, že žalovanému žádný právní předpis neukládá ani neumožňuje o nárocích žalobců rozhodovat ve správním řízení, nemůže soud žalovanému uložit povinnost rozhodnout o žádosti žalobců na poskytnutí náhrady v souvislosti s uplatňovanou regulací nájemného.

Soud považuje za potřebné rovněž poukázat na to, že podle § 81 odst. 2 s.ř.s.) je-li návrh na ochranu proti nečinnosti správního orgánu důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon. Z citovaného ustanovení vyplývá, že soud ve správním soudnictví je oprávněn uložit správnímu orgánu, aby vydal rozhodnutí v určitém řízení, ale soudu nepřísluší, aby v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti věc posuzoval věcně a správnímu orgánu ukládal povinnost, jakým způsobem má rozhodnout. Takové rozhodování soudu nepřísluší, a to ani v řízení před správními soudy, ale ani v řízení před soudy rozhodujícími v občanskoprávním řízení. Z tohoto důvodu zde není dán prostor pro to, aby soud žalobu obsahově posuzoval jako žalobu na náhradu škody, případně na uložení povinnosti vyplatit určitou částku, ale soud vázán petitem žalobců musel vycházet z toho, že žalobci se domáhají na soudu, aby žalovanému jako správnímu orgánu uložil povinnost rozhodnout určitým způsobem. i z tohoto důvodu tedy soud nemohl přihlídnout k názoru žalobců, že žaloba podaná u správního soudu by měla být odmítnuta s odkazem na ustanovení § 46 odst. 2 s.ř.s.

S ohledem na to, že o žádosti žalobců nemohlo vůbec proběhnout správní řízení, se soud v daném případě nezabýval zkoumáním podmínky pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu vyplývající z ustanovení § 79 odst. 1 s.ř.s., tedy zda k podání žaloby došlo po využití všech prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně žalobce proti nečinnosti správního orgánu,.

Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobci ve věci úspěch neměli a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode

dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým

označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo

svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání

lhůty k

podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to

neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Variabilní

symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. dubna 2013

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová

